

הלכה-לה

ע"פ סיפורו של מ.דיקסון

לפני הרבה, הרבה זמן חיה ילדה אינדיאנית בשם הלכה-לה. היא גרה עם אמא ואבא שלה באוהל אינדיאני שקוראים לו טיפי.

האוהל היה עשוי מעורות של בופלו. באזור בו הם חיו לא היו עצים, רק שטחי עשבים רחבי ידיים. למרות שהורי הילדה דאגו לה יפה, היא תמיד ברחה מהבית. אבא הזהיר אותה "את הולכת רחוק מדי. פעם תלכי רחוק, איפה שישנו בור גדול באדמה. אם תפלי לבור זה, לא תוכלי לצאת." ויום אחד הלכה-לה ברחה באמת רחוק מדי. היא הלכה והלכה עד שלא ראתה כבר את הטיפי שלה כשהביטה אחורה. היא כבר לא ידעה איפה למצוא את אבא שלה או את אמא שלה. והיא הלכה עד שהגיעה לבור גדול באדמה. וכשהיא הביטה לתוך הבור, רגלה החליקה והיא נפלה פנימה. היא נפלה עמוק עד שהרגישה שהיא נופלת על משהו שעיר ורך. בבור שרר חושך. הלכה-לה הקטנה לא ראתה כלום ופחדה מאוד. בקול חלש שאלה "מה זה?" והדבר הרך והשעיר ענה לה בקול גדול "ילדה קטנה, זה האדון דוב זקן" "או, אדון דוב זקן, אל תאכל אותי" ביקשה הילדה הקטנה.

"אהיה צייתנית" אמרה הילדה הקטנה.
"אז אל תבכי, ילדה אינדיאנית קטנה ואל תפחדי."

והדוב קרא:

"בואי אמא, עלי על הכתפיים שלי"

"בוא אחי, עלה על הכתפיים של אמא"

"בואי אחותי, עלי על הכתפיים של אחי"

"בו דובון קטן, עלה על כתפיה של האחות."

באה אמא דובה ועלתה על כתפיים של אבא דוב.

בא האח ועלה על כתפיים של אמא. באה האחות

ועלתה על כתפיים של האח. בא דובון קטן וטפס

על כתפיה של האחות. ואז אבא דוב קרא לילדה

אינדיאנית קטנה "בואי הנה הלכה-לה וטפסי על

הכתפיים שלי ותמשיכי לטפס מעלה, מעלה ואולי

תגיעי לפני הבור.

והילדה החזיקה בשערותיו של אבא דוב ועלתה על

כתפיו. ואז החזיקה בשערות של אמא דובה ועלתה

על כתפיה. וטיפסה את השערות שעל גבו של אח

דוב וטיפסה על כתיו וטיפסה משם על כתפיה של

אחות דובה וכשעלתה על כתפיו של הדובון הקטן

הראש שלה הציץ כבר מעל פני הבור. היא עמדה

"ואיך קוראים לך?" שאל הדוב.

"הלכה-לה" אמרה הלכה-לה.

"איך הגעת הנה?" שאל האדון דוב זקן.

"הייתי שובבה, לא צייתנית. ברחתי מהבית ונפלתי

הנה."

"אכן היית ילדה לא צייתנית אם ברחת מהבית."

"אתה כל כך גדול וחזק, אדון דוב זקן. עזור לי

לצאת מהבור החשוך הזה" ביקשה הילדה

הלכה-לה.

"אם תתנהגי יפה ותעשי מה שאגיד לך, אעזור לך

לצאת" אמר הדוב.

אבל אז ראתה שאבא שלה מתקרב. הוא הלך
וקרא "הי! הי! איפה את?" ופתאום הוא ראה את
שערותיה של הילדה בולטים מהבור.
"אבא, אני כאן" קראה הלכה-לה.
"איך הצלחת לעלות מהבור הזה?" שאל אבא אחרי
שעזר לה לצאת.

"הדובים הטובים עזרו לי לצאת, אבא. ואני רק עוד
רוצה לנשק לדובון הקטן" והלכה-לה נישקה לדובון
בקצה אפו.
אבא לקח את הילדה הקטנה על ידיו וחזר אל

שם ופחדה מאוד אבל לא בכתה. היא הביטה סביב
אבל תחילה ראתה רק את הערבה ואת השמיים.

הטיפי העשוי מעורות של בופלו. אמא שלה עמדה לפני הטיפי. היא לקחה את הילדה השובבה בזרועותיה ונישקה לה בשערות ובעיניה. והלכה-לה אמרה "אמא, לא אהיה יותר שובבה. אהיה צייתנית."
למחרת אבא שלה אמר "הדובים נהגו יפה כשעזרו לך לצאת מהבור העמוק. אני אביא להם קצת בשר ועצמות של בופלו."
הוא לקח קצת עצמות ובשר וזרק לתוך הבור באדמה.
הדובים אמרו "אווף, אווף" ואכלו את הכל.